

บทที่ 7

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

7.1 สรุปผล

งานวิจัยนี้ศึกษาลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยที่ออกเสียงโดยผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ (กลุ่มไทย) กับผู้พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นภาษาแม่ทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยแบ่งผู้บอกภาษาที่พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นภาษาแม่เป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 คือ ผู้บอกภาษาที่พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นภาษาแม่ออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยสำเนียงไทย กลุ่มที่ 2 คือ ผู้บอกภาษาที่พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นภาษาแม่ออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยสำเนียงมลายู ทั้งนี้ผู้บอกภาษารวมทั้งหมด 35 คน ซึ่งเป็นเพศหญิงเท่านั้น กำลังศึกษาในชั้นมัธยมตอนปลาย โดยให้ผู้บอกภาษาออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย จากนั้นผู้วิจัยบันทึกเสียงและวิเคราะห์เสียงโดยโปรแกรม praat การศึกษาลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยแบ่งประเด็นการวิเคราะห์เป็น 3 ประเด็น ได้แก่ ค่าความถี่มูลฐาน พิสัยค่าความถี่มูลฐาน และค่าระยะเวลา แต่ละประเด็นสามารถสรุปได้ดังนี้

1) ค่าความถี่มูลฐาน พบว่า กลุ่มไทยมีค่าความถี่มูลฐานประมาณ 170 - 295 เฮิรตซ์ กลุ่มที่ 1 มีค่าความถี่มูลฐานประมาณ 190 - 295 เฮิรตซ์ และกลุ่มที่ 2 มีค่าความถี่มูลฐานประมาณ 210 - 270 เฮิรตซ์ ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาที่พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นภาษาแม่นั้นเมื่อออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยแล้ว พบว่ามีการแทรกแซงของภาษาแม่ จึงส่งผลทำให้ค่าความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์น้อยกว่าค่าความถี่มูลฐานที่ออกเสียงโดยกลุ่มไทย จากการคาดคะเนในงานฉันทลักษณ์ ฟังน้อย พบว่าค่าความถี่มูลฐานที่ออกเสียงโดยผู้บอกภาษาที่พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยโดยรวมที่ประมาณ 146.32 - 120.37 เฮิรตซ์ ซึ่งเห็นได้ว่าค่าความถี่มูลฐานที่ออกเสียงโดยผู้บอกภาษาที่พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีนั้นมีค่าความถี่มูลฐานที่ไม่สูง จึงเป็นไปได้ว่าเพราะภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นภาษาที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์จึงส่งผลต่อการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย

2) พิสัยค่าความถี่มูลฐาน พบว่า กลุ่มไทยมีพิสัยค่าความถี่มูลฐานประมาณ 92 - 57 เฮิร์ตซ์ ลำดับความกว้างของพิสัยเรียงตามลำดับได้ดังนี้ วรรณยุกต์โท วรรณยุกต์ตรี วรรณยุกต์สามัญ วรรณยุกต์เอกและวรรณยุกต์จัตวา ส่วนกลุ่มที่ 1 มีพิสัยค่าความถี่มูลฐานประมาณ 24 - 54 เฮิร์ตซ์ ลำดับความกว้างของพิสัยเรียงตามลำดับได้ดังนี้ เอก จัตวา โท สามัญ และตรี และกลุ่มที่ 2 พิสัยค่าความถี่มูลฐานประมาณ 16 - 32 เฮิร์ตซ์ ลำดับความกว้างของพิสัยเรียงตามลำดับได้ดังนี้ เอก โท จัตวา สามัญ และตรี ผู้วิจัยคาดว่า พิสัยค่าความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 มีค่าพิสัยที่น้อยและแคบกว่ากลุ่มไทยนั้น เนื่องจากเกิดการแทรกแซงของภาษาแม่ โดยจากการคาดคะเนจากงานฉันทลักษณ์ พึ่งน้อย (2553) พบว่า การออกเสียงภาษามลายูถิ่นปัตตานีโดยผู้บอกภาษาที่พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นภาษาแม่ นั้นมีพิสัยที่แคบอยู่ที่ประมาณ 28.14 เฮิร์ตซ์ เนื่องจากภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นภาษาที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์จึงส่งผลต่อการออกเสียงภาษาไทยได้

3) ค่าระยะเวลา พบว่า กลุ่มไทยมีค่าระยะเวลาประมาณ 257 - 204 มิลลิวินาที ลำดับค่าระยะเวลามากไปหาน้อยเรียงตามลำดับได้ดังนี้ วรรณยุกต์จัตวา วรรณยุกต์ตรี วรรณยุกต์เอก วรรณยุกต์โท และวรรณยุกต์สามัญ ส่วนกลุ่มที่ 1 มีค่าระยะเวลาประมาณ 230 - 290 มิลลิวินาที ลำดับค่าระยะเวลามากไปหาน้อยเรียงตามลำดับได้ดังนี้ วรรณยุกต์จัตวา วรรณยุกต์ตรี วรรณยุกต์โท วรรณยุกต์สามัญ และวรรณยุกต์เอก และกลุ่มที่ 2 มีค่าระยะเวลาประมาณ 245 - 278 มิลลิวินาที ลำดับค่าระยะเวลามากไปหาน้อยเรียงตามลำดับได้ดังนี้ วรรณยุกต์ตรี วรรณยุกต์จัตวา วรรณยุกต์โท วรรณยุกต์สามัญ และวรรณยุกต์เอก โดยภาพรวมพบว่าผู้บอกภาษาทั้งสองกลุ่มมีพฤติกรรมในการออกเสียงเหมือนกันคือวรรณยุกต์ที่มีการเปลี่ยนทิศทางมีค่าระยะเวลามากกว่าวรรณยุกต์ที่ไม่มีการเปลี่ยนทิศทาง

ผลการเปรียบเทียบทั้งสามกลุ่ม คือกลุ่มไทย กลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 พบว่า สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มที่ 1 มีความใกล้เคียงกับกลุ่มไทยในวรรณยุกต์ตรีและจัตวา เมื่อทดสอบทางสถิติ พบว่า ค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ตรีและจัตวาของกลุ่มที่ 1 กับกลุ่มไทยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญใน 2 - 3 ตำแหน่ง ในขณะที่กลุ่มที่ 2 มีสัทลักษณะที่แตกต่างกับกลุ่มไทยในทุกวรรณยุกต์ เมื่อทดสอบทางสถิติ พบว่า ค่าความถี่มูลฐานของกลุ่มที่ 2 กับกลุ่มไทย มีความแตกต่าง

กันอย่างมีนัยสำคัญใน 8 - 10 ตำแหน่ง ในประเด็นค่าพิสัยค่าความถี่มูลฐาน กลุ่มที่ 1 มีค่าพิสัย 24 - 54 เฮิรตซ์ กลุ่มที่ 2 มีค่าพิสัย 16 - 32 เฮิรตซ์ ในขณะที่กลุ่มไทยมีค่าพิสัย 57-92 เฮิรตซ์ โดยภาพรวมพบว่า ผู้บอกภาษากลุ่มที่ 1 และ 2 ออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยด้วยพิสัยแคบและแตกต่างกับเจ้าของภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกวรรณยุกต์ และในประเด็นค่าระยะเวลา ผู้บอกภาษากลุ่มที่ 1 และ 2 ออกเสียงวรรณยุกต์โดยมีค่าระยะเวลามากกว่าเจ้าของภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทุกวรรณยุกต์ ดังนี้ กลุ่มที่ 1 มีค่าระยะเวลา 230 – 290 มิลลิวินาที กลุ่มที่ 2 มีค่าระยะเวลา 245 – 278 มิลลิวินาที และกลุ่มไทยมีค่าระยะเวลา 257 - 204 มิลลิวินาที

7.2 อภิปรายผล

จากผลการวิจัยที่ได้ศึกษามีประเด็นต่างๆที่สามารถอภิปรายได้ดังนี้

1) ผลการวิจัยในครั้งนี้ มีทั้งเป็นและไม่เป็นไปตามสมมุติฐานในข้อที่ 1 กล่าวคือ ผู้พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีทั้งสองกลุ่มออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยแตกต่างจากผู้พูดภาษาไทยโดยมีค่าความถี่มูลฐานแตกต่างกันในวรรณยุกต์ทุกเสียง ผลการวิจัยพบว่า ค่าความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยที่ออกเสียงโดยกลุ่มไทยกับกลุ่มที่ 1 มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในวรรณยุกต์ตรีและจัตวาใกล้เคียงกัน กล่าวคือ สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ตรีโดยกลุ่มไทย มีสัทลักษณะเป็น [334] กลุ่มที่ 1 มีสัทลักษณะเป็น [333] และสัทลักษณะในวรรณยุกต์จัตวาในกลุ่มไทยเป็น [312] กลุ่มที่ 1 มีสัทลักษณะเป็น [311] เมื่อทดสอบทางสถิติ พบว่า ค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ตรีของกลุ่มที่ 1 กับกลุ่มไทยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญใน 2 ตำแหน่ง และค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์จัตวาในกลุ่มที่ 1 กับกลุ่มไทยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญใน 3 ตำแหน่ง จะเห็นได้ว่าเสียงวรรณยุกต์ในวรรณยุกต์ตรีและจัตวาของกลุ่มที่ 1 ออกเสียงได้ใกล้เคียงกับวรรณยุกต์ตรีและจัตวาของกลุ่มไทยมากกว่าเสียงวรรณยุกต์ สามัญ เอก และโท ในขณะที่กลุ่มที่ 2 มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์แตกต่างจากกลุ่มไทยในทุกวรรณยุกต์ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ข้อที่ 2 กล่าวคือ ผู้พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีทั้งสองกลุ่มออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยแตกต่างจากผู้พูดภาษาไทยโดยมีพิสัยค่าความถี่มูลฐานแคบกว่าในวรรณยุกต์ทุกเสียง ผลการวิจัยพบว่า การออกเสียงวรรณยุกต์ของผู้บอกภาษาโดยผู้พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานี

มลาญ์ทั้งสองกลุ่มมีพิสัยค่าความถี่มูลฐานแตกต่างกับกลุ่มไทย โดยมีค่าพิสัยที่แคบกว่ากลุ่มไทยในทุกวรรณยุกต์ คือ กลุ่มไทยมีค่าพิสัยเฉลี่ยประมาณ 92 - 57 เฮิร์ตซ์ ในขณะที่กลุ่มที่ 1 มีค่าพิสัยเฉลี่ยประมาณ 54 - 24 เฮิร์ตซ์ และกลุ่มที่ 2 มีค่าพิสัยเฉลี่ยประมาณ 32- 16 เฮิร์ตซ์ และพบว่า ค่าพิสัยของกลุ่มที่ 1 แคบกว่า กลุ่มที่ 2 ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่ 2 ออกเสียงได้ไม่ดีเท่ากลุ่มที่ 1 โดยมีการแทรกแซงของภาษาแม่จึงส่งผลต่อค่าพิสัยที่แคบกว่ากลุ่มที่ 1 เมื่อก้าวโดยภาพรวม ผู้วิจัยคาดว่า การที่ผู้บอกภาษาที่พูดภาษามลาญ์ถิ่นปัตตานีออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมีค่าพิสัยที่แคบกว่ากลุ่มไทยนั้น เนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่เข้ามาแทรกแซงจึงส่งผลต่อการออกเสียงภาษาไทย ดังนั้น สมมุติฐานข้อนี้จึงเป็นจริง **ข้อที่ 3 กล่าวคือ** ผู้พูดภาษามลาญ์ถิ่นปัตตานีทั้งสองกลุ่มออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยแตกต่างจากผู้พูดภาษาไทย โดยมีค่าระยะเวลาสั้นกว่าในวรรณยุกต์ทุกเสียง ผลการวิจัยพบว่า ผู้พูดภาษามลาญ์ถิ่นปัตตานีทั้งสองกลุ่มออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยแตกต่างจากผู้พูดภาษาไทย โดยมีค่าระยะเวลามากกว่าในวรรณยุกต์ทุกเสียง ดังนี้ กลุ่มที่ 1 มีค่าระยะเวลาเฉลี่ยประมาณ 291- 232 มิลลิวินาที กลุ่มที่ 2 มีค่าระยะเวลาเฉลี่ยประมาณ 278 - 245 มิลลิวินาที และกลุ่มไทยมีค่าระยะเวลาเฉลี่ยประมาณ 247- 204 มิลลิวินาที แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดภาษามลาญ์ถิ่นปัตตานีทั้งสองกลุ่มออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยใช้ระยะเวลามากกว่าผู้บอกภาษากลุ่มไทย ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาที่พูดภาษามลาญ์ถิ่นปัตตานีมีความตั้งใจออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยเป็นอย่างมาก และมีความระมัดระวังในการออกเสียง ทำให้มีการแก้ไขเกินกว่าเหตุ (hypercorrection) ซึ่งส่งผลต่อการออกเสียงทำให้ค่าระยะเวลาเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นสมมุติฐานข้อนี้ไม่เป็นจริง

2) เมื่อนำผลการศึกษาเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยที่ออกเสียงโดยผู้พูดภาษามลาญ์ถิ่นปัตตานีกับผู้พูดภาษาไทยในงานวิจัยนี้เปรียบเทียบกับงานวิจัยที่ผ่านมา (กมลทิพย์, 2544; เฉลิมชัย ส่งศรี, 2544; ฌัฐพงษ์ วงษ์อำไพ, 2552) สามารถอธิบายความแตกต่างของการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยได้ดังนี้ คือ เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยที่ออกเสียงโดยผู้พูดภาษามลาญ์ถิ่นปัตตานีกับผู้พูดภาษาไทยจากงานวิจัยนี้และงานวิจัยที่ผ่านมา พบว่า เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยที่ออกเสียงโดยกลุ่มวัยผู้ใหญ่ที่มีอายุ 40-60 ปีในงานเฉลิมชัย ส่งศรี (2544) มีวรรณยุกต์โทและวรรณยุกต์จัตวาแตกต่างจากคนไทย ในขณะที่กมลทิพย์ ห่อเพชร (2544) ออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยแตกต่างจากเจ้าของภาษาในวรรณยุกต์สามัญ เอก ตรี และจัตวา ส่วนเสียงวรรณยุกต์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มวัยเด็กที่มีอายุ 6-7 ปีในงานฌัฐพงษ์ วงษ์อำไพ (2552) มีวรรณยุกต์สามัญและตรีแตกต่างจากเจ้าของภาษา ส่วน

เสียงวรรณยุกต์ที่ออกเสียงโดยผู้บอกภาษาในกลุ่มวัยรุ่นที่กำลังศึกษาในมัธยมตอนปลายจากงานวิจัยเล่มนี้พบว่า ผู้บอกภาษากลุ่มที่ 1 ออกเสียงแตกต่างจากเจ้าของภาษา คือ วรรณยุกต์สามัญ เอก และโท ในขณะที่ผู้บอกภาษากลุ่มที่ 2 ออกเสียงวรรณยุกต์ทุกหน่วยเสียงแตกต่างจากเจ้าของภาษา

กรณีนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นภาษาแม่ออกเสียงวรรณยุกต์สามัญแตกต่างจากเจ้าของภาษามากที่สุด ซึ่งถ้าดูในแง่ลักษณะของวรรณยุกต์ที่เป็นกลางระดับ ไม่น่าจะมีปัญหาสำหรับผู้พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีซึ่งไม่มีเสียงวรรณยุกต์ ผู้วิจัยให้ความเห็นว่า ผู้บอกภาษามีความตั้งใจต่อการออกเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับมากกว่าวรรณยุกต์คงระดับ ซึ่งคิดว่าวรรณยุกต์คงระดับใกล้เคียงกับภาษาแม่ของตน จึงทำให้มีความตั้งใจและมีความระมัดระวังในการออกเสียงคงระดับนั้นน้อยกว่าเปลี่ยนระดับและส่งผลให้การออกเสียงสามัญมีแตกต่างจากเจ้าของภาษามากที่สุด ถ้าดูในแง่ของวัย การออกเสียงวรรณยุกต์โดยผู้พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีในวัยเด็กจะออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยแตกต่างจากเจ้าของภาษาน้อยที่สุดเพียง 2 วรรณยุกต์เท่านั้น ได้แก่ วรรณยุกต์สามัญ และตรีที่เป็นเช่นนี้น่าจะเกิดจากที่เด็กนั้นยังมีการเรียนรู้และใช้ภาษาแม่น้อยกว่าวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ อีกทั้งเรียนภาษาอื่นๆ ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาอาหรับ และภาษามลายูมาตรฐานน้อยอยู่ ทำให้การเรียนรู้วรรณยุกต์ยังไม่ถูกแทรกแซงด้วยลักษณะของภาษาเหล่านั้นซึ่งไม่มีเสียงวรรณยุกต์ส่วนวรรณยุกต์ที่ออกเสียงต่างมีเฉพาะ วรรณยุกต์สามัญและตรีนั้น ผู้วิจัยคิดว่าการรักษาระดับของเสียงวรรณยุกต์สามัญค่อนข้างยาก อาจจะสูงไปหรือต่ำไปนั่นเอง

3) จากผลการศึกษาทางกลศาสตร์ของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยที่ออกเสียงโดยผู้พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นภาษาแม่ในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีเห็นว่า ปัจจัยที่ทำให้การออกเสียงวรรณยุกต์ที่แตกต่างไปจากเจ้าของภาษาคืออิทธิพลของภาษาแม่ของผู้บอกภาษาที่พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีซึ่งไม่มีเสียงวรรณยุกต์เป็นภาษาแม่ ทำให้ผู้พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่เป็นวัยรุ่นมีโอกาสที่จะเรียนรู้และคุ้นเคยกับเสียงวรรณยุกต์น้อยกว่าผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ไม่ว่าในแง่ของการฟังและการพูด นอกจากนี้แล้วผู้บอกภาษาที่เป็นนักเรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามจะต้องเรียนภาษาหลายภาษา นอกจากภาษาไทยแล้วยังต้องเรียนภาษาอังกฤษ ภาษาอาหรับ และภาษามลายูถิ่น

มาตรฐาน ซึ่งภาษาเหล่านั้นล้วนไม่มีเสียงวรรณยุกต์ และอาจจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ผู้บอกภาษาที่พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่เป็นวัยรุ่นออกเสียงวรรณยุกต์ต่างจากเจ้าของภาษา

4) จากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า วรรณยุกต์ที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนคือ วรรณยุกต์สามัญ เอก และโท ถึงแม้ว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ถูกจัดให้เป็นผู้ที่จะออกเสียงภาษาไทยชัดแล้ว ก็ยังออกเสียงวรรณยุกต์ดังกล่าวต่างจากนักเรียนที่เป็นเจ้าของภาษา (ตามรายละเอียดในข้อที่ 2) ดังนั้นในการเรียนการสอนภาษาไทยให้กับนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นภาษาแม่ในเรื่องวรรณยุกต์ ควรเน้นวรรณยุกต์ (สามัญ เอก และ โท) เป็นพิเศษทั้งการออกเสียงและการฟัง

7.3 ข้อเสนอแนะ

1. ในงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเสียงวรรณยุกต์ในคำพูดเดี่ยวเท่านั้น ควรจะมีการศึกษาเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยในคำพูดต่อเนื่องแล้วมาเปรียบเทียบเพื่อหาความแตกต่างของลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย

2. ในงานวิจัยนี้มีการศึกษาเสียงวรรณยุกต์โดยผู้บอกภาษาที่เป็นเพศหญิงเท่านั้น ควรมีการศึกษาเสียงวรรณยุกต์โดยผู้บอกภาษาที่เป็นเพศชาย เพื่อหาความแตกต่างของลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย เนื่องจากค่าของเสียงที่ออกเสียงโดยเพศหญิงและเพศชายมีความแตกต่างกัน

3. กลุ่มผู้บอกภาษาที่พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นภาษาแม่จากงานวิจัยนี้เป็นนักเรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามเท่านั้น ควรมีการศึกษาเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยที่ออกเสียงโดยผู้บอกภาษาที่เป็นนักเรียนในโรงเรียนของรัฐด้วย เพราะกลุ่มผู้บอกภาษาที่ศึกษาในโรงเรียนของรัฐบาลซึ่งเป็นโรงเรียนที่ไม่เน้นการสอนศาสนาและไม่มีภาษาอื่นๆเข้ามาแทรกแซงที่จะทำให้เกิดการรบกวนในการออกเสียงภาษาไทย เมื่อออกเสียงภาษาไทยแล้วมีความแตกต่างจากเจ้าของภาษามากหรือน้อยกว่านักเรียนที่ศึกษาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม